

Prædiken påskedag 31.3.2024 kl.10.00

Salmer: 224, 218, 236, præd., 227, altergang, HS 304

Evangelium: Mattæus 28, 1-8

”Gå tilbage til Galilæa. Dér vil han møde jer.”

Der er ikke noget blivende sted over Jesus, over Kristus. Han er altid på vej.

Det er sådan jeg forstår opstandelsen: at nu gik budskabet om Jesus videre, - livet med ham, de håb, han havde skabt. Det kunne ikke dø.

Det levede videre, dér hvor de gik hen, og derfor fik det forskellige udtryk. Det lever videre i os, det går ind i vores liv, og det former os.

Og derfor får det forskellige udtryk. Vores tro og vores håb giver sig til kende på forskellige måder.

Der er ikke noget blivende sted over Jesus som Kristus.

Han er altid på vej; han vil møde os dér, hvor vi er.

Og som vi er.

Det var han, mens han levede, -og sådan fortsætter det med den opstandne: altid på vej.

Gud har ikke noget blivende sted. Men er ude på vejene.

Dér, hvor mennesker er på vej. Dér hvor vi er i gang med vores liv. Dér, hvor der er bevægelse.

Så påskemorgens besked til os, à la det som englen sagde, den ku’ se sådan ud:

”Gå, gå videre, bevæg jer, kom ud af jeres fastlåste liv, fastlåste positioner, fastlåste konflikter. Bevæg jer. Sæt jer i bevægelse. For det er på vejen, I vil møde den levende gud. Når I tør være ”på vej”.”

Dér, hvor vi er ”på vej”, det er når vi parate til at møde noget uventet og lader os forme af det.

At noget umuligt og sorgtungt, bliver til at have med at gøre; at der viser sig en vej. Ud. Og frem.

Den grå tristhed, den sorte intethed, bliver brudt; af noget udefra. Af nogen, udefra. Måske af en ukendt lyskilde, måske af et kærligt medmenneske. Eller måske af noget uventet stort, som Paulus, der fik et chok på vejen til Damaskus, over hvad han var i gang med; og så fik hans liv en fuldstændig ny retning. Og han skiftede spor.

”Gå tilbage til Galilæa. Dér vil han møde jer.”

De skulle ikke blive og se på en tom gravhule. Der skulle ikke opstå en ny dødekult. For gud er gud for de levende.

Havde de nu haft en grav at gå til, så var det med at tro, blevet til en dødekult.

Men der er ikke noget blivende sted for en gud, der vil kendes på kærlighed. På nåde. Og på fred.

Og hvis vi prøver at holde gud fast ”på et blivende sted”, så gør vi vores tro til fastlåste positioner.

Men heldigvis! hvis nogen alligevel bygger et sted, en gravkirke eller en Peters-kirke, så vil der heldigvis altid være andre som siger: ”nej; gud er ikke på et sted, ikke i et hus; gud er hos levende mennesker.”

Og skulle nogen glemme, at tro er det samme som tillid, og begynder at bygge færdige tankesystemer om gud, så vil der heldigvis altid være nogen, der siger: ”kom nu til jer selv! Er det mon jer selv, I passer på i kirkens trygge

rum, eller er det jeres medmennesker?”

Sådan kalder gud os til orden mange gange, gennem andre. Så vi kan lære af hinanden, mens vi er på vej. Vores tillid og tro er en levende virkelighed; den foregår og sker mellem hvert enkelt menneske og gud, og den foregår og sker i de sammenhænge, hvor vi deler håb og tro.

Det er aldrig færdigt. Det er på vej. Det bevæger sig.

Sådan som de oplevede Jesus og fortalte om, det er i samme retning, at vi vil møde den opstandne:

Midt i vores liv, dér hvor vi måske er gået i stå inden i, eller gået i stå udad til. Dér hvor vi har lukket os inde i egen komfortzone, eller er fastlåste omkring håb og udsyn.

Når udsynet ikke går ret meget længere end til vores egen kultur, så er vi blevet fastboere; det er der ikke meget bevægelse i. Og vi har låst os selv fast, hvis vi ikke tør håbe stort for verden, og for andre.

At tro på påskemorgens opstandelse det er at turde håbe, og blive ved, selv om det ser umuligt ud.

Ja, jeg bruger nogle aktuelle ord om det at være *fastlåst i* det ene eller det andet, *og af* det ene eller det andet.

For det handler alle fortællingerne om Jesus om: mennesker, der var låst fast, og som blev løst op. De var låst fast af sygdom, af andres fordomme, af egne fordomme, af egen tvivl, af fattigdom, af grådighed, af selvgodhed. Fastlåste af omstændigheder og sindstilstande, som vi også kender.

Men uventet og tit uden at håbe på det, mødte de den levende gud på deres vej. Og det forandrede dem. Som det forandrer os.

Det løser op.

Det er på vejen, dér hvor mennesker lever, at gud møder os.

Hvis nu Jesus havde boet under et træ mens han levede eller ved en kilde eller nede ved floden, så ville kun dem, der ønskede at se ham, møde ham. De ville selv bevæge sig afsted, -dem, der kunne. Og af egen drift komme til ham.

Men der skete det modsatte! Det var Jesus, der var på vej. Og det var han hele tiden. På vej, ude på vejene; og også på veje, som han ikke selv havde planlagt, for tit kaldte et menneske på ham, og så stoppede han op.

De fortalte ikke om deres møder med Jesus for at gøre sig interessante. *De fortalte det for at give os håb.* For at vise, at det med gud og mennesker kan ikke dø. Og for at sige til os: ”I vil også blive mødt, dér hvor I er, af et levende håb; en levende gud. Med forandring til noget godt, selv dér hvor det hele synes fastlåst og umuligt. Og det skal I leve på. Og det skal I bringe videre.”

Med budskabet om *Jesu opstandelse sker der noget helt nyt: for nu kan ethvert menneske tage gud med sig. Og enhver sammenhæng af troende kan tage troen og gud med sig. Og samles, hvor vi synes. Forstå det ved at lytte til hinanden.*

Vi er ikke afhængige af et sted. Og ikke af en særlig kult. Ikke af husaltre eller mad til den afdøde; ikke af gravkamre og blikket vendt mod det forgangne. Der er ingen død, vi skal passe på. Eller hvis minde, vi skal vogte.

I stedet beder den døde os om at passe på hinanden.

Og hver gang, det sker, - hver gang vi møder barmhjertighed, hjælp og fred er det som en lille påskemorgen. En lille opstandelse, hvor noget lå dødt. *Opstandelse det er, at Gud er flyttet ind i hvert menneske og ind mellem mennesker.* Hvor vi end er. Og på hvilke vej, vi end har begivet os ud på.

Vi fik nogle vejmærker med. Ja, mange.

Et af dem er: ”du skal elske gud af hele dit hjerte, sind, sjæl og styrke og din næste som dig selv.”

Det kaldes et bud, som var det et påbud. Men det kan godt spærre for vores forståelse.

Hvis nu vi kalder det et *vejmærke, sådan et der står en gang imellem på vejen, så bliver det mere bevægeligt, hvad der menes med det. Det bliver bevægeligt og samtidigt konkret, for det vil give sig af situationen.* Det vil forme sig efter, hvor vi er, hvad vi møder, og hvem vi møder.

Et vejmærke, det er sådan et, der en gang imellem står og viser os, om vi er på rette vej.

Og jeg vil slutte med et ord om det af Dag Hammerskjöld, for det var ham, der med sine meditationer gav ordet ”vejmærker” en filosofisk dybde.

Han er igen aktuel, for om nogle uger kommer der en film om ham og hans skæbne.

Om det at være på vej siger Dag Hammerskjöld:

”Kig ikke ned for at sikre dig om grunden vil holde under dit næste skridt; kun den, der kan holde blikket fast på horisonten vil finde sin rette vej.”

Amen.

-